

jo har fundet Sted, saa at Grundlaget er i Orden, og dernæst til en særlig Skat paa Jorden. Derved og kun derved vil man i Virkeligheden opnaa at faa lige Skat paa lige Jord. Jeg vil derfor tro, at man vil kunne enes om dette Lovforslag og gennemføre det i alt væsentligt, som det er. Jeg vil dog yderligere gøre opmærksom paa, at bortset fra, at der falder en langt større Bygningsværdi paa Huse og smaa Gaarde end paa større Ejendomme, er Forholdet endvidere det, at Husene i Almindelighed saa godt som uden Undtagelse — ja, jeg kan dristig sige, at det er Regelen — har et daarligere Jordtilliggende end Gaardene, men ikke desto mindre staaar Husene altsaa langt, langt højere i Ejendomsskyld. Jeg vil overfor det ærede Medlem Hr. Raffensøe, som i Virkeligheden var den, der kritiserede Lovforslaget stærkest, gøre opmærksom paa, at hvis man tager det ærede Medlems egen Skyldkreds — saa vidt jeg ved, bor han i Kolding Herreds Skyldkreds —, er Forholdet det, at der er ca. 599 Gaarde, der gaar 7,5 ha pr. Td. Hartkorn gennemsnitlig paa disse Gaarde, og de staaar til 1 657 Kr. gennemsnitlig pr. ha i Ejendomsskyld. For Husenes Vedkommende er Forholdet det, at der er 813 Huse i denne Skyldkreds, og der gaar 9,6 ha gennemsnitlig pr. Tønde Hartkorn, altsaa efter Hartkornet at dømme er det betydelig ringere Jord, men i Stedet for 1 657 Kr. er Ejendomsskylden pr. ha gennemsnitlig 2 364 Kr. for Husenes Vedkommende. Det er Vurderingssummen til Ejendomsskyld, men ser man paa Jordværdiansættelsen, opdager man, at det modsatte bliver Tilfældet. Som Tabellen tydelig viser, er det noget bedre Jord, der hører til Gaardene end til Husene, og Jordværdien er da ogsaa sat til 1 056 Kr. pr. ha for Gaardene og til 1 011 Kr. for Husene, altsaa i Virkeligheden i det rette Forhold i Henhold til Jordens Kvalitet. Ser man paa Bygningerne, er Forholdet det, at der er en Bygningsværdi til samtlige Gaarde i denne Skyldkreds af 601 Kr. pr. ha, det er Gennemsnitstallet for Gaardene, medens det for Husene er 1 353 Kr.

Man ser altsaa, at der er over den dobbelte Bygningsværdi pr. ha paa Huse, som der er paa Gaarde, og da Hensigten med dette Lovforslag jo i Virkeligheden er den at skabe et rationellere og retfærdigere Grundlag for den Beskatning af faste Ejendomme, som man nu maatte kunne blive enig om, saa forekommer det mig ikke, at dette er at foretage Eksperimen-

ter med Hensyn til Ejendomsskatterne. Og jeg vil heller ikke have foretaget Eksperimenter, men det, jeg vil og tilstræber, er, at Grundlaget for Udskrivningen af denne Skat kan blive saa ensartet og derigennem saa retfærdig som muligt, og det vil jeg haabe at alle Partier vil medvirke til.

Vi foretog i Fjor den Ændring i Ejendomsskyldloven, at vi gik fra 2 pro mille til 1,1 pro mille, som er det oprindelige. Tanken var vel nok den, at ved den Stigning, der vilde fremkomme ved den nye Vurdering i 1920, vilde 1,1 pro mille i Virkeligheden ækvivalere det Provenu, som vi er naaet op til, men dette blev jo ingenlunde Tilfældet. Provenuet i 1920—21 blev 13 Mill. Kr., medens Skatten for indeværende Finansaar er beregnet til og heller ikke vil give mere end 10 Mill. Kr. Nu kan man jo hævde, at der ikke er synderligt at sige til, at det har givet sig det Udslag, som det har, idet de 3 Mill. Kr., som her skulde udskrives mindre, kommer alle de store Ejendomsbesiddere til gode; det er alene dem, der har faaet den Lettelse, som der her er Tale om, idet Værdistigningen ingenlunde opvejer den lavere Promille. Og jeg tager ikke meget fejl, naar jeg siger, at der vil neppe være en eneste mindre Ejendomsbesidder, der har faaet Lod og Del i de 3 Mill. Kr., som Skatten indbringer mindre i indeværende Finansaar end i Fjor; det vil være alle de store Ejendomsbesiddere, der faar denne Lettelse, medens baade i By og paa Land de smaa Ejendomsbesiddere tværtimod har faaet en yderligere Byrde paalagt med Hensyn til deres Ejendomsskatter udover den, de havde i Forvejen. Og medens man kan tale om den Draabe i Havet, som Ejendomsskatterne til Staten er — thi de betyder saa uendeligt lidt, de udgør kun $\frac{1}{40}$ af den Skat, som Staten skal udskrive —, saa er Forholdet ganske anderledes, saa snart vi vender os til Amtsskatterne og de kommunale Skatter i Almindelighed, thi disse Skatter føles overordentlig byrdefuld og trykkende, saa meget mere som der kun er et Fradrag paa 2 800 Kr. Det er mig da ogsaa bekendt, at der er kommet Klager fra forskellige Sider, da de først mærkede, hvor højt Ejendomsskatterne gik op for dem. Jeg anser det ogsaa for at være uretfærdigt, men hvis man vil dette Forhold til Livs — og det skulde jo være vor første og største Opgave, naar vi behandler Skatte-love, at sørge for, at det Grundlag, hvorpaa Skatten udskrives, bliver saa retfærdigt som paa nogen Maade muligt —, saa